

[Arnth Jensen.]

indgået mellem arbejderne og arbejdsgiverne, lå ikke blot i overkanten af, men udover samfundets økonomiske og konkurrencemæssige bæreevne, han nøjedes med at sige, at det var et lykkeligt forlig. Ja, tiden vil jo vise, hvor lykkelig udviklingen vil blive. Finansministeren kan muligvis kalde det et lykkeligt forlig ud fra samme synspunkt som statsministerens måske personlige, men dog vist mest politiske synspunkt. Vi har ikke forlangt større tilskud og større udgifter. Jeg forstår, at når finansministeren selv siger, at forliget ligger i overkanten af det forsvarlige, ligger deri, at han er klar over, at man ikke finansielt bør gå videre. Men om vi så kan se på, hvordan fordelingen skal være, det er noget andet.

Karl. Olsen: Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen gjorde sig til talsmand for nedsættelse af et folketingsudvalg, der skulle behandle problemerne om pensionisterne, de ugifte og de samgifte. Jeg gjorde mig til talsmand for nedsættelse af en kommission. Vi kan jo i lønningsudvalget se, om det er muligt at komme igennem med en kommission. Når vi ikke til enighed om nedsættelse af en kommission, ser jeg meget gerne, at vi får et andet forum, således at vi kan komme i gang med disse spørgsmål, der i høj grad interesserer mit parti. Men der er også andre spørgsmål: udformningen af reguleringsskalaen og den eventuelle indregning af de 20 portioner forud for 1946 i grundlønsmassen. Det er derfor, jeg helst ser en lønningsskommission. Men jeg understreger altså, at er der en anden vej frem, er mit parti i høj grad interesseret i den tanke, som det ærede medlem her har ført frem.

Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft sagde, at skønt mit parti var tilhænger af at få ordnet spørgsmålene om ligelønsprincippet og af at få fjernet vanskelighederne med de samgiftes reguleringstillæg, havde mit parti ikke stemt for de forslag derom, som hendes parti havde stillet, uanset at vi havde givet udtryk for sympati med tanken. Jeg vil gerne pege på, at da vi i sin tid stillede vore ændringsforslag efter forhandling i lønningsudvalget, undlod vi efter forhandlingen i lønningsudvalget at gå ind for ændringer i 1946-loven, idet det viste sig fuldstændig umuligt for os at trænge igennem i udvalget med vor opfattelse; men vi håbede, at der var en mulighed, hvis man holdt sig udelukkende til procentreguleringen, for dog at få nogen tilslutning. I konsekvens af, at vi i vore

egne ændringsforslag ikke havde taget det problem med, kunne vi ikke stemme for det kommunistiske ændringsforslag. Men vi ændrede ikke vor principielle indstilling, og er der en vej fremad nu, vil vi selvfølgelig prøve at følge den.

Den højtærede minister erklærede, at rigsdagen ikke fornægter sig, og hermed tænkte ministeren sikkert på, at jeg som ordfører for mit parti tillod mig at have en anden opfattelse end ministeren af, hvorledes denne sag burde afgøres. Det er ganske ejendommeligt, at når man er uenig med socialdemokraternes talsmænd, så er man nedskæringstilhænger, hvis man mener, der skal ydes noget mindre, og overbudspolitikker, hvis man ønsker, der skal ydes noget mere. Den tanke, at man kunne have en saglig overbevisning, der afviger fra, hvad socialdemokratiet anser for sagligt, er utænkelig. Jeg synes ikke, det er en rigtig måde at diskutere sagen på, at man straks vil skyde os i skoene, at vi har usaglige motiver, og det er det, jeg synes ministeren gør. Jeg har den overbevisning, at den linie, som socialdemokraterne gennem årene har fulgt på dette område, er forkert, og det er det, jeg på mit partis vegne har givet udtryk for. Det er derfor, ministeren og hans parti og mit parti er uenige.

Det må være målet, sagde ministeren, for en finansminister at nå et resultat. Ja, i fortsættelse af, hvad jeg lige sagde, kan jeg sige, at efter vort synspunkt afhænger det af, hvorledes resultatet bliver i forhold til vor principielle opfattelse.

Den højtærede minister trøstede sig med, at det loft, der var lagt, kun kom til at gælde for 5 000 af 72 000 tjenestemænd. Jeg kan ikke se, at det skulle være bedre, fordi det blot er en lille del, der bliver ramt. Når man har den opfattelse, at det er saglig rigtigt at føre ordningen helt op, kan jeg ikke se, at den omstændighed, at det kun er en lille del af den samlede tjenestemandstand, som bliver ramt, skulle afgive moralsk berettigelse for at fastolde den foreslåede ordning. De dårligst lønnede kunne protestere, hvis man fjernede dette loft, hævder ministeren. Må jeg heroverfor pege på, at fra den organisation, der repræsenterer de lavest lønnede, var det principielle krav, man under forhandlingerne rejste, 3½ portion, og det blev ydet. Man har ydet, hvad der blev forlangt. Som jeg udtrykte det i mit første indlæg: Har man så ret til at protestere, hvis rigsdagen mener, at visse dele af tjenestemandstanden skulle have en opretning derudover?

Den højtærede minister spørger interesseret, hvad det egentlig er, man fra konservativ side vil udover det, der er nævnt om ugif-